

Washington, 10. november 2000

Ameriška katoliška univerza podeli Chiari Lubich častni doktorat iz pedagogike

Victor Nakas, izvršni direktor javnih poslov Ameriške katoliške univerze:

Prezvzišenost kardinal Hickey, predsednik O'Connell, nadškof Montalvo, člani upravnega sveta Ameriške katoliške univerze, namestniki predsednika, profesorji, člani fakultete, predragi obiskovalci in gostje!

Sem Victor Nakas, izvršni direktor javnih poslov Ameriške katoliške univerze. Zame je velika čast, ker predsedujem tej slovesnosti. Dobrodošli v narodnem svetišču Brezmadežnega spočetja in na Ameriški katoliški univerzi. Gospa Lubich, presrečni Vam izražamo dobrodošlico na tako slovesen dan, ko boste postali del naše univerzitetne družine in boste prejeli častni doktorat iz pedagogike. (ploskanje)

Chiara Lubich, ustanoviteljica Gibanja fokolarov:

Eminenca kardinal Hickey, predsednik O'Connell, nadškof Montalvo, najodličnejši škofje in verske osebnosti, člani upravnega sveta, spoštovani profesorji in člani akademske skupnosti, gospe in gospodje, dragi prijatelji!

Prisrčno se zahvaljujem tej slavni univerzi, da se je odločila podeliti meni in s tem Gibanju fokolarov doktorat iz pedagogike. Menim, da je to priznanje prispevku na vzgojnem področju pri oblikovanju človeške osebe in družbe. To pa zato, ker je gibal našega delovanja verskega značaja in je zato vedno tudi pri vzgojnem prizadevanju osredotočeno na Kristusa, ki je povezal pojem vzgojitelja celo s samim seboj: "Vi pa si ne pravite 'rabi', kajti eden je vaš Učitelj, (...) Kristus" (Mt 23,8-10).

Preden začnem obravnavati vzgojni vidik našega gibanja, ki se imenuje tudi "Marijino delo", menim, da je dobro, da tistim, ki gibanja ne poznajo, predstavim vsaj duhovnost, ki ga oživlja in ki poraja nov življenjski slog.

Marijino delo je cerkveno gibanje. Njegove razsežnosti (v približno dvesto državah z več milijoni članov) govorijo, da je to božje Delo. Tako namreč mislita Janez Pavel II. in Cerkev.

Namen tega gibanja je prispevati k udejanjanju Jezusove oporoke: "Da bi bili vsi eno" (Jn 17,21). Ta cilj je mogoče doseči prav prek njegove hkrati osebne in občestvene duhovnosti.

Razvojne črte te duhovnosti se opirajo na stebre: na evangeljske besede ali stvarnosti, ki jih dobro razumemo, če vemo, kako jih je Sveti Duh vtisnil v našega duha že v prvih mesecih našega novega življenja.

Smo v Italiji v štiridesetih letih. Divja druga svetovna vojna. Med dejanjem ljubezni odkrijem, da me Bog kliče, naj se za vedno darujem njemu. To storim 7. decembra 1943. Ta datum imamo za začetek gibanja.

Prek raznih okoliščin se spoznam z mladimi moje starosti, ki hočejo hoditi po moji poti.

13. maja 1944 doživi Trento, moje mesto, eno od številnih hudih bombardiranj. S svojimi tovarišicami se nekega dne zatečem v temno klet, v roki imam prižgano svečo in evangelij. Odprem ga na strani, ki govori o Jezusovi molitvi pred smrtjo: "Oče..., da bi bili vsi eno" (prim. Jn 17,21). Tiste besede vzbudijo v našem srcu prepričanje, da smo se rodile za to evangeljsko stran.

Bombardiranja se nadaljujejo in z njimi izginjajo tiste osebe ali stvari, ki so predstavljale ideale naših mladih src. Ena si ne more ustvariti družine, ker se zaročenec ne vrne s fronte, druga ne more nadaljevati študija, druga je izgubila dom in tako naprej. Poduk, ki nam ga daje Bog s temi okoliščinami, je očiten: "Vse je nečimrnost čez nečimrnost" (Prd 1,2). Vse mine.

V srcu se mi pojavi vprašanje: "Ali obstaja cilj, ideal, za katerega porabiti življenje in ki ga nobena bomba ne more uničiti?" Takoj odgovor: "Da, obstaja: to je Bog." S svojimi tovarišicami se odločim, da postane Bog bistvo našega življenja.

Kdo pa je Bog? Ko se je njegovo ime pojavilo kot preblisk na nebu naše duše, smo razumele ali bolje: ponovno razumele, da je Bog ljubezen. In od tistega trenutka smo čutile, da nas njegova ljubezen objema. Tudi prej smo vedele, da Bog obstaja, a zamišljale smo si ga daleč, onkraj zvezd, nepristopnega. Zdaj se je vse spremenilo. Kakor bi se odprle oči in bi videle, da je Bog, ker je ljubezen, blizu nas, da spremlja vsak naš korak, da se skriva v vsaki veseli ali žalostni življenjski okoliščini, da ve vse o nas. Verovati v "Boga ljubezen" je postal prvi steber nove duhovnosti.

A če je Bog ljubezen, smo razmišljale, kakšna mora biti naša naravnost do njega?

To nam je pokazalo Jezusovo življenje: Jezus je ljubil Očeta, tako da je uresničeval njegovo voljo. Tako tudi me. Uresničevanje Božje volje je drugi steber naše duhovnosti.

Bombe so padale dan in noč in nas prisiljevale, da smo tudi po enajstkrat na dan bežale v zaklonišče in s seboj nismo mogle nositi nič drugega, kakor majhno knjigo: evangelij. Prepričane smo bile, da bomo v njem našle Jezusove zahteve, njegovo voljo. Odpirale smo ga in vse tiste besede so se osvetljevale. Razumele smo jih nekako prvič in neka moč, mislimo, da od Duha, nas je spodbujala, naj jih živimo.

Prebrale smo: "Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!" (Mt 19,19). Bližnji. Kje je bil bližnji? Bil je v vseh ljudeh, ki jih je vojna prizadela in so bili lačni, žejni, ranjeni, brez obleke, brez doma. In takoj smo se posvečale njim.

Evangelij je zagotavljal: "Prosile in prejeli boste" (Mt 7,7; Lk 11,9). Prosile smo za reveže in vsakič smo prejele vse mogoče dobrine, ki smo jih nosile potrebnim.

In na tej točki se moram ustaviti in povedati nekaj, česar ni v besedilu. Tako je želela neka tu navzoča osebnost. Gre za nek dogodek. V tistih letih se mi je približal neki revež in me prosil: "Chiara, daj mi par čevljev številka 42." Med vojno ni bilo mogoče najti čevljev; toliko manj številko 42. Spominjam se, da sem odšla v cerkev, pred tabernakelj. Ker sem vedela, da je Jezus v revežih, sem prosila: "Jezus, daj mi par čevljev številka 42 za tebe v tistem revežu."

Ob izstopu iz cerkve se mi približa gospodična in mi pravi: "Tu je paket za tvoje reveže." Odprem ga, v njem je bil par čevljev številka 42.

"Dajajte in se vam bo dalo" (Lk 6,38), smo še prebrale. Dajale smo. Smo imele nekega dne doma eno samo jabolko? Dale smo ga revežu, ki je prosil. In še isto dopoldne je prišla vrečka jabolk. Dale smo tudi te in proti večeru je prišla potovalka jabolk. Jezus je obljubil in zdaj je držal svojo obljubo. Evangelij je bil torej resničen.

Ta ugotovitev nam je dajala poleta na poti, na katero smo pravkar stopile. Drugim smo pripovedovale, kaj se nam je dogajalo in ko so se ljudje srečevali z nami, so odkrivali, da so naleteli na živega Jezusa.

Udejanjanje Božje besede je tretja točka naše duhovnosti.

Vse Jezusove besede so nas prevzemale. Kaj hitro pa nam je Sveti Duh poudaril posebej tiste, ki so povezane z ljubeznijo, z evangeljsko ljubeznijo. Živeti ljubezen je še en steber naše duhovnosti.

Ker smo bile vedno v smrtni nevarnosti, smo se nekega dne vprašale: "Ali obstaja njegova volja, ki mu je posebej pri srcu? Preden umremo, bi hotele živeti prav tisto."

V evangeliju smo našle zapoved, za katero je Jezus rekel, da je "moja" in "nova". Prav to smo rabile: "To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil. Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje" (Jn 15,12-13). Hotele smo jo živeti in to smo izrazile v zavezi. Pogledale smo druga drugo v oči in rekle: "Jaz sem pripravljena umreti zate. Jaz zate. Vsaka za vsako." In od tistega trenutka se je naše življenje spremenilo. Kaj se je dogodilo? S tistim dejanjem je začela delovati medsebojna ljubezen. In ljubezen nas je zedinila,

kakor je želel Jezus, ko je rekel: "Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu (cerkveni očetje pravijo 'v moji ljubezni'), tam sem sredi med njimi" (Mt 18,20). On se je torej postavil v našo sredo. In kar smo opažale novega, lepega in svetlega v našem srcu, je bilo učinek njegove navzočnosti.

Medsebojna ljubezen in Jezus med nami: še dve točki naše duhovnosti.

Seveda nismo vedno uspele živeti tako. Včasih so tudi majhne napake zasenčile sijaj naše edinosti. Evangelij pa nas je mogel naučiti, kako se sproprijeti tudi s takimi trenutki.

V neki okoliščini smo izvedele, da je Jezus trpel najhujše bolečine, ko je na križu izkusil celo zapuščenost od Očeta in je zavpil: "Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?" To nas je prevzelo in odločile smo se, da izberemo v našem življenju Jezusa, prav takega. Od tedaj smo ga odkrivale povsod tam, kjer je bilo njegovo obličje in ljubile smo ga v osebnih bolečinah, v ljudeh, osamljenih kakor on, v zapuščenih kot je bil zapuščen on, v trpečih, v razdeljenostih sveta.

Križani in zapuščeni Jezus je še eden zelo pomemben vidik naše duhovnosti.

Ali pa ni Jezus rekel: "Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen" (Jn 13,35)? Ali pa ni rekel: "... da bi bili vsi eno... da bo svet veroval" (Jn 17,21)? Tako se je v tistih, ki so bili ob nas, poživila vera, ponovno so vzverovali ali sploh začeli verovati v Jezusa.

Po medsebojni ljubezni, ki je porajala Jezusa med nami, smo bile pripravljene udejaniti edinstvo, za katero je prosil Jezus: "Da bi bili eno, kakor jaz in ti" (prim. Jn 17,21).

Edinstvo je še ena točka naše duhovnosti.

To je na kratko naše Delo z duhovnega zornega kota.

Toda naše gibanje je mogoče videti tudi z teološkega, filozofskega, kulturnega, družbenega, gospodarskega, vzgojnega, umetniškega zornega kota, prav tako ekumenskega in medverskega.

Zdaj bom povedala o nekaterih pedagoških posledicah najpomembnejših točk te duhovnosti.

Naše gibanje in našo zgodovino moremo namreč videti kot velik, izreden vzgojni dogodek. V njem so zajeti vsi vzgojni dejavniki in očitna je tudi vzgojna teorija, dobro orisana pedagogika, ki utemeljuje naše vzgojno delovanje.

Takoj pa se vprašajmo: kaj je vzgoja? Lahko jo definiramo kot programirano pot, ki jo subjekt (posameznik ali skupnost) prehodi s pomočjo enega ali več vzgojiteljev, da bi se v polnosti uresničil in udejanjil namen, veljaven za človeka in za človeštvo.

In katere so značilne prvine naše pedagogike, povezane, kakor sem povedala, z glavnimi stebri duhovnosti, ki jo živimo? Če imamo pred očmi prvo točko: razodetje - naj tako rečem - Boga ljubezni, lahko ugotovimo, da je bil v naši zgodovini od samega začetka navzoč en sam *vzgojitelj*, vzgojitelj v pravem smislu besede, prav on: Bog ljubezen, Bog Oče. On je prvi začel, spremljal nas je, prenovil, prerodil - z *namernostjo*, ki usmerja pravega vzgojitelja - po izredno bogati poti osebne in kolektivne formacije.

Prav on je storil, da smo mi in mnogi zopet dojali pravi pomen božjega očetovstva: to odkritje je zelo pomembno, če pomislimo, da predstavniki določene kulture poskušajo trditi - na teoretični in na praktični ravni -: "Bog je mrtev!" Mrk Boga Očeta je pospeševal tudi mrk očeta, izgubo ugleda na ravni človeških in vzgojnih odnosov, moralni relativizem, odsotnost pravil v posameznikovem življenju, v medčloveških in družbenih odnosih (pogosto so posledice težke: oblike nasilja itn.; ... skoraj bi dali prav Dostojevskijemu, ko trdi, da "je uboj Boga najstrašnejši samomor" in: "Če ni Boga, tedaj je vse dovoljeno").

Mi smo imeli milost, da smo spoznali Boga. On, ki je ljubezen, prav gotovo ni oddaljen sodnik, ljubosumen sovražnik, ki s svojo močjo uničuje človeka in ne skrbi zanj. Nasprotno, on je vzgojitelj, ki prizna človekovo enkratno in neponovljivo identiteto, ki ga povzdiguje. On ljubi

človeka in zato je tudi zahteven: kot pravi vzgojitelj zahteva odgovornost, zavzemanje in vzgaja v tej smeri. Bog je ljubezen in zato nas je osvobodil največjega suženjstva, ponovno nam je odprl vrata svojega Doma in vemo, kako visoko ceno je plačal njegov Sin, da bi nas odkupil. Noben vzgojitelj ni nikoli tako upošteval človeka, kot Bog, ki je umrl zanj. Bog ljubezen je povzdignil človeka, vsakega človeka, k najvišjemu dostojanstvu sina in dediča. Vsakega človeka!

In prav močna misel Komenskyega¹, velikega predstavnika moderne pedagogike, se je opirala na ugotovitev, da smo vsi sinovi istega Očeta. Govoril je: "Vse je treba naučiti vsega".

Zdaj pa drugi steber naše duhovnosti: Božja beseda.

"Vse je treba naučiti vsega", smo rekli, a za to je potrebno uporabljati - tako je govoril sam Komensky - pedagoško pravilo postopnosti. Tiste postopnosti, ki jo je nam, fokolarinom, če dobro premislimo, v prvih dneh svetoval Bog Oče sam. Spodbudil nas je namreč, da živimo njegovo besedo, tako da iz evangelija izberemo vsakič po en stavek, ki smo ga živeli ves mesec v vsakdanjem življenju. To pa nam je že takoj dalo "Vse", kajti v vsaki evangeljski besedi je celoten Jezus. Hkrati smo se kakor otroci, ki se hranijo z njegovo besedo, vedno bolj oblačili vanjo in tako odraščali v kristjane, odrasle v veri in v tem novem življenju.

S to tako zelo preprosto pedagoško tehniko postopnosti in polnosti se je luč našega Ideala širila in se še vedno širi daleč onkraj našega kroga kot močna duhovna in vzgojna izkušnja.

Enkratnost Božje besede je še v tem, da je *beseda življenja*, ki postaja izkušnja v svetu, tudi pedagoškem, pogosto omadeževanem z *gostobesednostjo (verbalizmom)*. Izkusili smo vzgojno, alternativno in oporečno silo te vedno žive in vedno nove besede. Postopoma je vedno bolj prodirala v naše življenje in nam podelila - to je velika naloga vzgojnega procesa - *bivanjsko enotnost*, omogočala premagovanje razdrobljenosti-razbitosti, kar človek pogosto doživlja v odnosu s samim seboj, z drugim, z družbo, z Bogom, hkrati pa kazala enkratnost in izvirnost vsakega človeka.

Prav zaradi te *bivanjske enotnosti* med evangeljsko besedo in življenjem, med govorjenjem in delovanjem je naša izkušnja za mnoge verjetna in prepričljiva, povzroči globoke spremembe v osebem življenju, in v številnih ljudeh vzbuja pravi vzgojni proces.

Božja volja, še druga točka.

Zvestoba Božji besedi nas je tudi naučila, da "izgublamo našo slabo voljo", tisto, ki nas še vedno veže na ozke bivanjske oblike jaza, usmerjenega le vase, in da izbiramo Božjo voljo, ki nas vodi v nenehno samopreseganje, do prekoračenja sebe k Ti, ki nas bogati in osvobaja.

Po pravilu prehajamo pri nravni vzgoji osebe postopoma od nujne začetne stopnje odvisnosti do samostojne nrvnosti. Tudi v naši izkušnji opažamo vzgojni prehod od začetnega sprejemanja volje drugega, njegovega Zakona (ki se kaže na veliko načinov) - oklepamo se ga kakor otrok, ki se popolnoma prepusti vodstvu odraslega -; opažamo prehod od tega k močnemu dojetanju svobode, po kateri se sam Zakon ponotranji, ko razumemo, da je postal naš zakon. Tako zelo je vtisnjen v nas, da se čutimo odrasli prav zato, ker smo sposobni reči: "... ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni" (Gal 2,20).

In še Jezus, ki vpije: "Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?" (Mt 27,46; Mr 15,34). Zapuščeni Jezus je naša skrivnost, naša osrednja misel tudi pri vzgoji. Kaže nam, da ne smemo postavljati mej pri našem pedagoškem delovanju; do katere točke moramo vzgajati in kako močno se moramo posvečati vzgoji.

Kdo je zapuščeni Jezus, kateremu smo se odločili "dajati prednost v ljubezni"? On je lik neukega. Vprašuje: Zakaj? Njegovo neznanje je najbolj tragično, njegovo vprašanje najbolj dramatično. On je lik bednega, neprilagojenega, prizadetega, neljubljenega, zanemarjenega, odrinjenega na rob, lik vseh tistih človeških in družbenih stvarnosti in izkušenj, pri katerih je - bolj

¹ Jan Amos Komensky (Comenius), rojen 1592 na Moravskem na Češkem, umrl 1670. Poleg prve korenite praktične reforme je poskusil s prvo organično in znanstveno ureditvijo pedagogike.

kot kje drugje - nujna in posebej potrebna vzgoja. Zapuščeni Jezus je primer tistega, ki mu manjka vsega, zato potrebuje nekoga, ki mu bo dal vse in storil zanj vse. Zato je tudi popolni vzor, zadnja mera gojenca, ki zahteva odgovornost vzgojitelja. Zato nam kaže mejo brez meja te potrebe in hkrati mejo brez meja naše odgovornosti, da mu pomagamo in ga vzgajamo.

Vendar nas zapuščeni Jezus, ki je premagal svojo neskončno bolečino z besedami: "Oče, v tvoje roke izročam svojega duha," (Lk 23,46) tudi uči, da v težavi, oviri, preizkušnji, prizadevanju, napaki, polomu, bolečini odkrivamo tisto, s čimer se je potrebno spoprijeti, kar je treba ljubiti in premagati. Na splošno se vsi na katerem koli dejavnem področju izogibamo takih izkušenj z vsemi sredstvi. Na veliko načinov tudi na vzgojnem področju - z oblikami prevelike zaščite - želimo obvarovati mladoletne katere koli težave, navajamo jih, da gledajo na življenje kot na lahko in lagodno pot. Ko pa se znajdejo pred neizogibnimi življenjskimi preizkušnjami, so v hudem nelagodju, postanejo pasivni in odklanjajo odgovornost, ki jo mora vsak človek sprejeti pred samim seboj, pred bližnjim in pred družbo.

Pri nas pa se je treba prav zaradi izbire zapuščenega Jezusa spoprijeti z vsako težavo in jo ljubiti. *Vzgoja k težkemu* je kot zavzemanje, ki zajame tako gojenca kot vzgojitelja, še druga osnovna točka naše pedagogike.

Obstajata še dve točki, o katerih bi rada razmišljala: edinost in Jezus med nami.

Tukaj bi se lahko vprašali: kakšen je namen tega vzgojnega procesa? Naš namen je sam Jezusov namen, ki bi ga lahko opredelili kot njegov vzgojni namen: "Da bi bili vsi eno", globoka in iskrena edinost z Bogom in med ljudmi.

Edinost je zelo sodobna težnja. Kljub neštetim napetostim sodobnega sveta naš planet skoraj protislovno teži k edinosti: edinost je znamenje časa in njegova potreba.

Kljub temu je potrebno to notranjo pobudo - kakor pri vzgojnem *e-ducere* (izvleči) - prikazati pozitivno: zato dosledno vzgojno delovanje na vseh ravneh človekovega delovanja vsebuje zahteve edinosti, da bi tako naš svet ne bil babilonski stolp brez duše, temveč izkušnja Emavs, izkušnja Boga z nami, ki more objeti celotno človeštvo. Zdi se utopičen projekt, toda vsaka pristna pedagogika nosi v sebi utopično težnjo. Potrebno jo je razumeti kot urejevalno idejo, da bi med nami osnovala tisto deželo, ki je še ni, a bi morala obstajati. Vzgoja je v tej perspektivi videna kot pot, po kateri se približujemo utopičnemu cilju.

V naši pedagogiki, po kateri se duhovna in človeška raven prežemata in združujeta (po utelešenju), utopija ni niti sanje niti čutna prevara niti nedosegljiv cilj: med nami je in opažamo njene sadove, ko udejanjamo stavek: "Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi" (Mt 18,20). Ta daje, da najvišji namen, najvišji cilj postane stvarnost.

Tu izkušamo polnost božjega življenja, ki nam ga je daroval Jezus, trinitarično razmerje, najbolj pristno družbenost, kjer se udejanja čudovit povzetek med pedagoško težnjo vzgoje posameznika in pedagoško težnjo gradnje skupnosti. Prepričani smo, da se v naši izkušnji trinitarične občestvene duhovnosti v polnosti uresničujejo zamisli tistih velikih ljudi iz zgodovine pedagogike, ki so izhajali pogosto iz drugačnih predpostavk, a so vztrajali pri pomenu vzgoje za gradnjo družbe, ki temelji na pristnih demokratičnih odnosih. Mislimo, če navedem samo eno ime, na velik prispevek pedagoškemu svetu, ki ga je, če začnem pri ZDA, dal John Dewey.

Veliko soglasje odkrivamo tudi z novo "pedagogiko skupnosti" (service-learning), v kateri je razglašena potreba po tesni povezanosti med *napredovanjem* posameznika in *napredovanjem* skupnosti.

Seveda se naša izkušnja življenja v skupnosti opira na Jezusovo vabilo: "Ljubite se kakor sem vas ljubil jaz... Bodite eno"; ta utemeljitev je verskega značaja, a učinki na vzgojnem področju so izredni. Smoter, ki je od vedno podeljen vzgojitelju (*vzgajati človeka*, njegovo samostojnost) se skoraj protislovno razlaga v *vzgoji človeka-v-odnosu* in za nas je to *človek, ikona Trojice*, sposoben nenehnega samoprehajanja v stvarnost Jezusa med nami. Prav prek te duhovne in vzgojne prakse

medsebojne ljubezni, použivanja v eno - to prakso izvajajo vsi člani gibanja, vsi so poklicani živeti izkušnjo skupnosti po majhnih skupinah - delujemo za *namen vseh namenov*, izražen v Jezusovi molitvi in oporoki: "Da bi bili vsi eno"; to je hkrati utopija in stvarnost, za katero se hočemo použivati kot orodja, ki jih on vodi.

Prav po resni vzgoji se moremo kot posamezniki in kot skupnost usposobiti za sodelovanje, dialog, srečevanje z drugimi osebami, z drugimi gibanji itn. Prav po poglobljeni vzgoji moremo končno - z božjo milostjo - meriti na osebno svetost in svetost skupnosti.

Marija je vzvišen zgled, kako živeti pedagoške točke, o katerih sem govorila.

Jezus, ki je izpolnil to pedagoško pot, to *prehajanje* od zapuščenosti do Trojice in nazaj, če lahko tako rečem, in ki je v svojem zemeljskem izkustvu živel izjemno močne medčloveške odnose z drugimi, ko je prakticiral vživiljanje, sprejemanje, upanje, vzgojni boj, življenje edinosti z Očetom in "s svojimi", je seveda najbolj pristen in najbolj zahteven pričevalec tega, kaj pomeni biti vzgojitelj.

Navzoče oblasti in predragi prijatelji, upam, da ti namigi zadoščajo, da bi pojasnila pedagoško izkušnjo, ki se kaže v našem gibanju, in da ste mogli zaslutiti, kako zadovoljna sem in kako počaščena, ker sem prejela ta doktorat iz pedagogike.

Hvala za vašo pozornost! Naj Jezus Učitelj oblikuje v vseh nas prave in veljavne vzgojitelje. (ploskanje)

David O'Connell:

Hvala! Eminenca kardinal Hickey, ekscelenca nadškof Montalvo, ekscelenca škof Fiorenza, spoštovani, doktorica Lubich (ploskanje), člani upravnega sveta in člani akademske skupnosti, spoštovani gostje in prijatelji Ameriške katoliške univerze.

Podelitev častnega doktorata je res zelo lepa priložnost za našo univerzo. Ne samo, ker priznamo čudovito življenje in dela nekega človeka, ki so v soglasju s poslanstvom naše ustanove, ampak Vam izrekamo tudi dobrodošlico v naši skupnosti.

Kar zadeva Chiaro, jo počastimo in ji izrekamo dobrodošlico, skupaj z njo pa še milijonom ljudi, ki se jih je dotaknilo gibanje. Katoliška univerza je zdaj Vaša univerza in Vaš dom. (ploskanje)

Imeli smo privilegij, da pokažemo na ljudi, ki so se posvetili Kristusu in zato spremenili naš svet. Ti veliki možje in te velike žene so pogosto sredi velikega osebnega trpljenja in težkih ovir oznanjali evangelij z besedo in dejanji svetu, katerega lakota po veselih novicah je nenasitna.

Žene kot sveta Catherine Drexel, Dorothy Day, mati Terezija iz Kalkute so objemale reveže, zapuščene in odrinjene na rob naše družbe z ljubeznijo do Kristusa. Možje kot Maksimilijan Kolbe, blaženi Janez XXIII., Oscar Romero in naš sveti oče Janez Pavel II., nenehno dajejo ljubezen, ne da bi gledali na ceno, ki jo Kristus zahteva od tistih, ki hodijo za njim. Vi, Chiara Lubich, ste zaslužili mesto v tej veliki družini. (ploskanje)

Danes, v tem jubilejnem letu, še enkrat izkušamo ta privilegij in to pričevanje. Žena ste, kristjanka, katoličanka in razkrivate nam preobraževalno silo evangelija, ki je v prvi vrsti spremenil Vas pred mnogimi leti v Kristusovo učenko. Več kot petdeset let je ogenj evangelizacije svetlo gorel v Vašem srcu in v Vaši duši in ustvarjal Fokolar, ob katerem so bili mnogi razsvetljeni in ogreti. Brez dvoma ste živeli geslo Ameriške katoliške univerze: "Deus Mea Lux Est - Bog je moja luč". Vaše sporočilo je preprosto, a globoko; v času, a zunaj časa; beseda življenja ustvarja ednost ljubezni med vsemi narodi.

Leta 1977 Vam je ugleden sklad Templeton podelil svojo najvišje odličje za napredek vere; ker je Chiara Lubich poudarila ljubezen, je veliko prispevala k duhovnemu razvoju mnogih ljudi raznih veroizpovedi. Njeno delo pri gradnji edinosti je eno izmed najpomembnejših današnjih prispevkov za odnose med Cerkvami in verstvi. Njena duhovnost in delo njenega življenja, Fokolar,

sta namreč pomagala ustvarjati edinstvo, za katero je Jezus prosil Očeta v zadnjih urah svojega življenja na svetu, molitev, ki jo je drugi vatikanski koncil razglasil za notranjo naravo Cerkve.

Ta današnja slovesnost poudarja pričevanje te edinstva. Tukaj, v tej čudoviti baziliki, so zbrani škofje, duhovniki, redovniki, laiki in laikinje, katoličani in verniki drugih ver, ljudje, ki so pripravljene naučiti se česa, ter tisti, ki iščejo resnico. Ameriška katoliška univerza Vam izreka dobrodošlico, Chiara Lubich, med študentske vrste; globoko smo počaščeni zaradi Vaše navzočnosti in hvaležni za Vaše življenjsko pričevanje. (ploskanje)

Na koncu želim povedati, kako zelo cenim mnoge ljudi, ki so omogočili današnje srečanje: njegova eminenca kardinal Hickey, naš nadškof; nadškof Montalvo, apostolski nuncij ZDA; Frank Persico, tajnik univerze; celotno moje osebje; msgr. Bransfield, rektor bazilike in upravitelj univerze; pater Rossi in njegovo osebje; osebje Gibanja fokolarov, s katerim smo tesno sodelovali pri pripravljanju tega srečanja; člani univerzitetne skupnosti; upravniki fakultet, uslužbenci in študentje; profesorji drugih fakultet; Fokolar tukaj in po svetu, čudovito znamenje edinstva in ljubezni.

Molim za vse, ta dogodek pa sklepam z besedami same Chiare: "Vnašajmo ljubezen povsod: v nasmeh, ki ga podelimo, v delo, ki ga opravljamo, v vožnjo avtomobila, v pripravlanje kosila, v čiščenje obleke, v organiziranje dejavnosti, v točenje solz zaradi Kristusa, ki trpi v bližnjem, v igranje glasbenih instrumentov, v pisanje člankov, v srečen dogodek, ki ga z veseljem delimo; vse, zares vse more postati sredstvo, da bi Bogu in bližnjemu dokazali našo ljubezen.

Vse to je bilo zaupano našim rokam in našim srcem. Naj kot misijonarji nosimo evangelij po vsem svetu."

Hvala! Naj vas Bog blagoslovi! (ploskanje)

Victor Nakas:

Vabimo vse, da vstanete za blagoslov in da ostanete na svojih mestih, dokler ne gre mimo celotna procesija.

Msgr.Bransfield, rektor narodnega svetišča Brezmadežnega spočetja:

Molimo. Bog, naš Oče, poln ljubezni, zahvaljujemo se ti za ta tako pomemben dan, predvsem za dar Chiarinega življenja in za gibanje, ki ga je ustanovila, da bi bila proslavljena tvoja beseda. Chiara Lubich je od skromnega začetka v italijanskem mestu Trentu oblikovala Gibanje fokolarov. Iz skupinice tovarišic, s katerimi je živela evangelij, se je razvilo gibanje, ki evangelizira po vsem svetu.

Pravično je, da ji je podeljena ta čast in tako po njej častimo Boga v tej čudoviti baziliki, posvečeni Mariji, Božji Materi. Kakor je Chiara orisala v svojem predavanju o pedagogiki, se Gibanje fokolarov imenuje tudi "Marijino delo".

Usmiljeni Oče, ob sklepu te slovesnosti prosimo "Da bi bili vsi eno" in se ti zahvaljujemo za edinstvo, za katero živimo.

Ameriška katoliška univerza, narodno svetišče Brezmadežnega spočetja, prijatelji Fokolara, družina po veri: vsi smo tukaj zbrani, da bi Chiara Lubich, ki ti je služila tako dobro kot ponižna dekla, pokazali našo ljubezen in spoštovanje. Blagoslovi njo in vse nas. Po Kristusu Gospodu našem.